

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře - rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy Mgr. Pavla Příbyla a soudců JUDr. Roberta Ožvalda a JUDr. Ivany Kosové ve věci

žalobce: **[Jméno Příjmení]**, IČ **[IČO]**
sídlem **[adresa]**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Kadlecem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **[Jméno Příjmení]**, narozený dne **[datum]**
bytem **[adresa]**
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Martinem Nezvailem
sídlem Týnská 21, 110 00 Praha 1

o zaplacení 41 908,58 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 24. května 2024, č. j. **[Anonymizováno]**.

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavci I. ve výroku o platební povinnosti žalovaného a v odstavci III. ve výroku o nákladech řízení státu potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavci II. ve výroku o nákladech řízení účastníků mění tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 57 579 Kč k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jaroslava Kadlece do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení v částce 9 498,50 Kč k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jaroslava Kadlece do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Citovaným rozsudkem Okresní soud v Táboře (dále jen soud I. stupně) uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 41 908,58 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně od 1. 9. 2022 do zaplacení, nahradit žalobci náklady řízení ve výši 92 259,40 Kč k rukám jeho právního zástupce a zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Táboře náklady řízení ve výši 4 991 Kč, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.
2. Žalobce se domáhal po žalovaném zaplacení shora uvedené částky představující škodu na návěsu způsobenou mu žalovaným jako zaměstnancem při dopravní nehodě dne 22. 2. 2022 spočívající v tom, že se před jízdou nedostatečně přesvědčil, že má správně zapojený návěs za nákladním vozidlem, který se odpojil. Naopak žalovaný tvrdil, že se protiprávního jednání nedopustil, neboť tzv. točna k zapojení návěsu byla ve špatném a neudržovaném technickém stavu.
3. Soud I. stupně na základě zjištění učiněných z provedených důkazů dospěl k závěru, že žalovaný jako řidič nákladního vozidla tovární značky Volvo, RZ [SPZ] návěsu tovární značky Mega, RZ [SPZ], při plnění své pracovní náplně pro žalobce jako zaměstnavatele dne 22. 2. 2022 způsobil dopravní nehodu v obci [adresa], když se mu nákladní vozidlo odpojilo, přičemž na návěsu byla způsobena škoda ve výši 41 908,58 Kč. Po právní stránce posuzoval věc podle § 250 odst. 1 zákoníku práce, podle kterého zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Jelikož doznání, že před uskutečněním jízdy provedl nedostatečně kontrolu zapojení návěsu, učinil žalovaný v rámci blokového řízení, bylo na žalobci jakožto zaměstnavateli, aby v souladu s § 250 odst. 3 ZP prokázal zavinění žalovaného. S odkazem na judikaturu soudů (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1144/2014 a usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3312/16) dospěl soud I. stupně k závěru o potřebě modifikovat rozložení důkazního břemene, neboť žalobce nemůže mít informace k prokázání negativní skutečnosti, že žalovaný připojení jízdní soupravy před započtením jízdy nezkontroloval. Proto byl žalovaný poučen, že je povinen doplnit rozhodné skutečnosti a důkazy k tomu, jak provedl kontrolu připojení připojeného vozidla, žalobce pak byl poučen o povinnosti prokázat zavinění zaměstnance. Dle závěru soudu I. stupně žalobce prokázal, že jízdní souprava byla dne 22. 2. 2022 technicky způsobilá k provozu na pozemních komunikacích, že nákladní vozidlo zn. Volvo RZ [SPZ], na kterém je umístěna točnice k připojení návěsu, bylo pravidelně servisováno, že točnice podléhala stanovenému mazacímu plánu a pravidelným servisním kontrolám dle pokynů výrobce, že točnice nevykazovala před nehodou ani po nehodě žádnou technickou závadu ani známky mechanického poškození, že dle výpovědí svědků je řidič nákladního vozidla povinen a rovněž schopen rozpoznat a vyzkoušet řádné připojení tahače a návěsu, přičemž tuto povinnost musí plnit před každou jednotlivou jízdou, že žalovaný do dne nehody žalobce neupozornil na jakýkoliv problém s připojováním soupravy, že ke spojení soupravy došlo bezprostředně po nehodě, když s ní byla ihned uskutečněna jízda a že jediný problém s připojením se měl objevit u zkoušky v servisu, což se žalovanému nepodařilo prokázat. Žalobce rovněž informoval písemně žalovaného o požadavku na náhradu škody a rovněž ji s ním projednal, když lhůta jednoho měsíce od zjištění škody je lhůtou pořádkovou. K dopravní nehodě tak nedošlo technickou závadou na vozidle (zaviněním žalobce), přičemž v řízení nebylo prokázáno, že žalovaný se před uskutečněním jízdy dne 22. 2. 2022 dostatečně přesvědčil, že tahač a návěs jsou řádně spojeny, když si sám bezprostředně po nehodě nebyl jistý, zda kontrolu provedl řádně. Soud I. stupně tak uzavírá, že k dopravní nehodě došlo v důsledku porušení pracovních povinností žalovaného, neboť před jízdou dostatečně nezkontroloval řádné zapojení jízdní soupravy, následkem čehož byl vznik škody na návěsu ve vlastnictví žalobce. Proto podané žalobě vyhověl, a to včetně požadavku na

zaplacení úroku z prodlení dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Zcela úspěšnému žalobci dle § 142 odst. 3 o. s. ř. přiznal nárok na náhradu nákladů řízení v částce 92 259,40 Kč, sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 677 Kč, nákladů právního zastoupení za 18 specifikovaných úkonů právní služby a náhrady za znalecký posudek o stavu nákladního a připojeného vozidla před a po dopravní nehodě vyhotovený [tituly před jménem] [Příjmení] na základě výzvy soudu ze dne 10. 5.2023 v částce 23 500 Kč. Podle § 148 odst. 1 o. s. ř. žalovanému dále uložil povinnost nahradit náklady státu za svědecké přiznané svědkům [Jméno Příjmení] ve výši 1 035 Kč a [Jméno Příjmení] ve výši 3 956 Kč.

4. Rozsudek v celém rozsahu napadl žalovaný odvoláním. S poukazem na § 250 odst. 3 ZP, podle kterého je zaměstnavatel povinen prokázat zavinění zaměstnance, namítá, že na zaměstnance nelze přenést důkazní břemeno ležící na zaměstnavateli, přičemž soudem I. stupně odkazovaná judikatura nesouvisí se zákoníkem práce. Naopak povinností žalobce bylo prokázat, že točna, která způsobila nehodu, byla plně funkční, což se mu nepodařilo; navíc svévolně a neodborně zmařil možnost provést znalecké zkoumání točny, neboť došlo k jejímu rozebrání a vyčištění. Ve smyslu § 5 o. z. tak namítá neodborný postup žalobce, ve smyslu § 10 o. z. lstivé jednání žalobce a dále poukazuje na možnost sociálně diskriminačního postupu vůči žalovanému. Dále namítá možnou deformaci důkazů při jejich hodnocení soudem I. stupně. Konkrétně poukazuje na výsledky policisty [Příjmení], podle které bylo táhlo točny zatažené, z čehož dovozuje, že nehoda byla způsobena závadou točny, nikoliv nedbalostí žalovaného. Má-li soud I. stupně výpověďmi svědků [Příjmení] a [Příjmení] za prokázané, že bezpečnostní čep neboli západka vyjetý nebyl, namítá žalovaný, že pokud je návěs vypojený, je bezpečnostní čep v jiné pozici než ve chvíli připojení. Soudu I. stupně vytýká, že se bez technických znalostí pouštěl do obdobných úvah. Za spekulaci považuje názor soudu, že žalovaný mohl s táhlem před příjezdem policie manipulovat, neboť to popírá ve své výpovědi i žalobce. Pokud policista jako odborník na řešení dopravních nehod věděl, že k rozpojení soupravy došlo za situace, kdy táhlo točny bylo zatažené a nemohlo tudíž jít o zavinění řidiče, neměl právo řešit věc blokovou pokutou a tento jeho nesprávný postup nelze vykládat v neprospěch žalovaného. S ohledem na ust. § 135 odst. 1 o. s. ř. nelze považovat doznání žalovaného v blokovém řízení za relevantní důkaz, na němž je možné postavit soudní rozhodnutí. Nesprávné je přitom i zjištění soudu I. stupně, že žalovaný ještě téhož dne 22. 2. 2022 odjel s vozidlem včetně návěsu na opravu do Tábora, což je přímo v rozporu s tvrzením žalobce. Soud I. stupně rovněž pominul, že předmětná točna nebyla řádně servisovaná (překročen byl jak časový interval, tak i hranice ujetí 50 000 km). Den před dopravní nehodou přitom kvalitu spojení přezkoumal i zaměstnanec [Příjmení], který vůz přeparkoval. Pakliže soud I. stupně odkazuje na výpověď svědka [Příjmení], ten hovořil o jiné točně (JOST 37), než jaká je na předmětném automobilu (JOST 40, 42), přičemž točny v rámci zajištění pracují na zcela odlišném principu. Nesouhlasí s názorem soudu, že odlišnost točny namítal po lhůtě, neboť ji zmiňoval již při výslechu svědka [Příjmení], přičemž námitku týkající se jiné točnice odeslal ihned po uvedeném jednání. Záměnou točen ve výpovědi svědka [Příjmení] se stalo jeho svědectví irrelevantním. Žalovaný nesouhlasí ani s hodnocením výpovědi svědka [Příjmení] soudem I. stupně, kdy rozebírá časový sled činností tohoto svědka a dovozuje, že svědek jej mohl vidět a také viděl, jak provádí kontrolu zapojení točny. Zprávou odborného servisu [právnícká osoba] žalovaný prokázal, že točna byla ve špatném a neudržovaném technickém stavu, přičemž udržovat návěs i tahač v dobrém technickém stavu je povinností žalobce. Pokud svědek [Příjmení] obsah uvedené zprávy, kterou sám vytvořil, před soudem zlehčoval, nelze vyloučit ovlivnění ze strany jeho zaměstnavatele, pro kterého je žalobce zdrojem nemalých příjmů. Soud (neodborník ve věcech technických) pak nepřezkoumatelně uvedl, že zatvrdlá vazelína smísená s prachem (jak je uvedeno i na faktuře za vyčištění točnice) nemůže způsobit nedostatečné zacvaknutí mechanismu točnice, ačkoliv písemná zpráva svědka [Příjmení] uvádí, že mohla. Žalovaný tak namítá tendenční hodnocení důkazů soudem I. stupně v jeho neprospěch. Jelikož točnici může rozebírat jen specializovaný servis, nemohl žalovaný zjistit závadu spočívající v zatvrdlé vazelíně smísené s prachem. Z toho všeho žalovaný dovozuje, že v řízení nebylo

prokázáno jeho zavinění spočívající v tom, že by řádně nezkontroloval řádné zapojení soupravy před jízdou (to v celém řízení nevyslovil ani žalobce), přičemž jeho zavinění nelze vyvodit pouze z blokového řízení; zároveň nelze vyloučit, že příčinou nehody byl špatný stav točny, za jejíž údržbu a řádné servisování odpovídá žalobce. Dále žalovaný zpochybnil výši nákladů řízení přiznaných žalobci, konkrétně 4 porady s klientem s argumentací, že žalobce neprokázal jejich účelnost; rovněž nesouhlasí s platbou za znalecký posudek, který nebyl v řízení proveden a nejde tak o účelně vynaložený náklad. V rámci výroku o nákladech státu nesouhlasí s náhradou svědeckého přiznaného svědku [Příjmení], který provedl přednášku o zcela jiném typu točnice. Proto navrhoval zrušení rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení, popřípadě zrušení rozsudku a zamítnutí žaloby.

5. Žalobce se plně ztotožnil s napadeným rozsudkem s tím, že se soud I. stupně vypořádal se všemi provedenými důkazy a dospěl ke správnému závěru o odpovědnosti žalovaného za škodu vzniklou žalobci, když dopravní nehoda byla způsobena porušením povinnosti žalovaného, spočívající v neprovedení kontroly zapojení jízdní soupravy před jízdou. V souladu s ust. § 250 odst. 3 ZP práce bylo zavinění žalovaného jednoznačně prokázáno, neboť pokud žalovaný vypověděl, že jezdí s kamionem cca 20 let, umí obsluhovat jízdní soupravu, popsal pracovní postup zapojení jízdní soupravy, mazání točny a uvedl, že pokud by zjistil při kontrole jakoukoliv závadu či nesrovnalost, tak by se soupravou nevyjel, lze uzavřít, že jako zkušený řidič nákladní kamionové dopravy věděl o tom, že v případě nedostatečně provedené kontroly zapojení jízdní soupravy může dojít k odpojení návěsu od tahače a tím ke způsobení škody. Namítá-li žalovaný špatný technický stav točny na tahači, žalobce prokázal, že tahač byl technicky způsobilý k provozu na pozemních komunikacích, řádně servisován, točna řádně udržována dle mazacího plánu autorizovaného servisu Volvo, přičemž s danou jízdní soupravou jezdil výlučně žalovaný, který nikdy nehlásil žádnou závadu na točnici. Technická závada na točně je vyloučena i tím, že bezprostředně po dopravní nehodě byl návěs opět zapojen do tahače a z místa nehody byla zapojená jízdní souprava dovezena do místa, kde žalobce parkuje vozidla. Pokud soud I. stupně uvádí, že s danou jízdní soupravou byla po nehodě vykonána cesta z Mladé Vožice do Tábora, je to nerozhodné, neboť bezproblémové zapojení tahače a návěsu po dopravní nehodě bylo prokázáno. Zapojení točnice typu JOST 37 je zcela totožné s principem zajištění točnice typu JOST 40 či 42, jak potvrzuje i svědek [Příjmení] ve svém e-mailovém vyjádření z 23. 5. 2024. Námitku odlišného typu točny žalovaný bezprostředně po výsledku svědka [Příjmení] nevznese. Žalobce nesouhlasí s odvolací námitkou žalovaného, že soud I. stupně deformoval výpovědi svědků [Příjmení], [Příjmení] a [Příjmení]. Soud I. stupně správně dovozuje, že bezpečnostní čep (západka) nebyl vyjetý, spojení návěsu a tahače nebylo řádné, přičemž výpověď svědka [Příjmení] vyvrací zprávu svědka [Příjmení], že v důsledku velkého množství zaschlé vazelíny by mohlo dojít k nedostatečnému zajištění závory. Nevěrohodnost svědka [Příjmení] soud I. stupně logicky zdůvodnil. Svědek [Příjmení] pak jednoznačně uvedl, že písemné prohlášení na žádost žalovaného chápe jako své profesní selhání, neboť není odborníkem na zodpovězení otázky ohledně důvodu odpojení návěsu od tahače. Svědek [Příjmení] pak uvedl, že si ze své profesní pozice nedokáže představit, jak by zaschlá vazelína mohla ovlivnit funkčnost točny. Mezi porušením povinnosti zaměstnance a škodou musí být vztah příčiny a následku, přičemž judikatura dovozuje, že porušení pracovních povinností zaměstnance nemusí být jedinou příčinou vzniku škody, musí však být jednou z příčin, a to důležitou, podstatnou a značnou. Pokud by žalovaný řádně plnil své povinnosti vyplývající z pracovních úkolů, musel by při řádné prohlídce jízdní soupravy před jízdou zjistit, že návěs není řádně připojen. Zavinění ve formě nedbalosti je pak dáno tehdy, jestliže jednající věděl, že škodu může způsobit, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že ji nezpůsobí. Proto žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku.
6. Odvolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou a je přípustné (§ 204 odst. 1 a § 201 o. s. ř.). Podle § 212 o. s. ř. přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v celém napadeném

rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného ve věci samé důvodné není, částečně důvodné je ohledně náhrady nákladů řízení.

7. Soud I. stupně postupoval při odůvodnění svého rozhodnutí v souladu s § 157 odst. 2 o. s. ř., tedy uvedl čeho a z jakých důvodů se žalobce domáhal a jak se k věci vyjádřil žalovaný, přehledně, jasně a srozumitelně vyložil jaké skutečnosti a na základě kterých důkazů má za prokázané, popřípadě za vyvrácené, vysvětlil, proč neprovedl další účastníky navržené důkazy, přičemž následně učinil závěry o skutkovém stavu věci a uvedl právní posouzení věci. Proto i odvolací soud vychází z nezpochybněných zjištění soudu I. stupně, že na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 10. 2021 pracoval žalovaný u žalobce jako řidič nákladní dopravy a že v rámci své pracovní náplně řídil dne 22. 2. 2022 jízdní soupravu, přičemž při této jízdě došlo k odpojení návěsu od nákladního vozidla, v důsledku čehož vznikla na návěsu ve vlastnictví žalobce škoda. Pokud se soud I. stupně zabýval příčinou vzniku škody na návěsu, posuzoval 2 tvrzení, a to jednak tvrzení žalobce, že žalovaný se před jízdou nedostatečně přesvědčil, že má návěs správně zapojený, jednak tvrzení žalovaného, že zapojení, tzv. točnice byla ve špatném a neudržovaném technickém stavu. K tomu lze pouze doplnit, že žádná jiná příčina vzniku škody, tedy odpojení návěsu od nákladního vozidla (tahače), nebyla účastníky tvrzena ani nevyšla v průběhu řízení z provedeného dokazování najevo.
8. Vytýká-li žalovaný soudu I. stupně tendenční hodnocení důkazů a vznášeli-li otázku možné deformace provedených důkazů ze strany soudu I. stupně (tedy jejich nesprávného hodnocení), odvolací soud tomuto jeho názoru nemůže přisvědčit. V první řadě nelze souhlasit s názorem žalovaného, že ust. § 135 odst. 1 o. s. ř. nepřisuzuje tzv. blokovému řízení váhu relevantního důkazu. Z ust. § 135 odst. 1 věty za středníkem o. s. ř. pouze plyne, že soud není vázán rozhodnutím v blokovém řízení, neboli může dojít na základě v řízení provedených důkazů i k jiným závěrům, nicméně průběh a výsledek takového blokového řízení, zjištěný z provedených důkazů, je třeba hodnotit dle zásad uvedených v § 132 o. s. ř., neboť ve smyslu § 125 o. s. ř. jako důkaz může sloužit vše, čím lze zjistit stav věci. Pokud přitom dle vyrozumění o šetření dopravní nehody Policie ČR bylo šetření nehody dne 22. 2. 2022 ukončeno blokovým řízením s tím, že k nehodě došlo z důvodu nedostatečně provedené kontroly připojení návěsu za nákladní vozidlo před jízdou, přičemž svědek policista [tituly před jménem] [Jméno Příjmení], který byl k dopravní nehodě přivolán, potvrdil, že žalovaný se bezprostředně po nehodě vyjádřil tak, že zřejmě dostatečně nezkontroloval připojení návěsu, je namístě taková skutková zjištění považovat za významná pro závěr o příčině dopravní nehody. Pokud totiž k dopravní nehodě došlo krátce poté (řádově několik minut), co žalovaný dne 22. 2. 2022 s uvedenou jízdní soupravou vyjel, lze důvodně předpokládat, že pokud by si byl vědom toho, že zapojení návěsu za tahač před jízdou zkontroloval, potom by takovou informaci sdělil na místě nehody vyšetřujícímu policistovi. Účelem tohoto řízení pak není přezkoumávání správnosti postupu policisty vyřízením věci dopravní nehody uložením blokové pokuty a pro rozhodování v tomto občanskoprávním řízení se neuplatní ani žalovaným zmiňovaná zásada „in dubio pro reo“, platící pro oblast správního trestání či trestního soudnictví. Jelikož zároveň soud I. stupně uzavřel, že z nahrávky hovoru pořizené žalovaným dne 28. 3. 2022 (při předání vozidla žalobci při ukončení pracovního poměru) ani z jiných provedených důkazů nevyplynulo, že by mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena dohoda o tom, že žalovaný vezme nehodu na sebe, představují shora uvedené skutečnosti zjištěné na základě důkazů týkajících se blokového řízení objektivní podklad pro posouzení příčiny dopravní nehody. Za této situace pak tvrzení žalovaného učiněná s odstupem několika týdnů či měsíců o tom, že ráno před jízdou dne 22. 2. 2022 zkontroloval zapojení návěsu k nákladnímu vozidlu, nevznávají věrohodně.
9. S ohledem na výpis docházky do zaměstnání svědka [Jméno Příjmení] dospěl soud I. stupně v bodě 14. odůvodnění svého rozsudku k logickému a přesvědčivému závěru, že tento svědek nemohl žalovaného vidět, jak kontroluje připojení návěsu (žalovaný v odvolání opět vychází nesprávně z toho, že svědek [Jméno Příjmení] si zaznamenal příchod na pracoviště až po svém

převlečení v šatně), proto důvodně výpověď tohoto svědka považoval za nevěrohodnou. Navíc soud I. stupně správně poukázal i na konkrétní situaci na místě samém (tma, velká vzdálenost), jakož i na výpověď svědka [Příjmení], který nezaregistroval žádné pohybující se vozidlo, kterým se měl po areálu přepravovat svědek [Příjmení] a z takto jedoucího vozidla a za uvedených podmínek měl vidět žalovaného, jak kontroluje připojení návěsu. I tyto okolnosti podporují správnost vyhodnocení výpovědi svědka [Příjmení] jako nevěrohodné, aniž bylo třeba provádět místní šetření ze strany soudu I. stupně (s neprovedením tohoto důkazu se soud rovněž řádně vypořádal). Soud I. stupně správně vyhodnotil i výpověď svědka [Příjmení], který dne 22. 2. 2022 vyjížděl z areálu žalobce ve stejnou dobu jako žalovaný, ovšem věnoval se svému vozidlu a k záležitosti kontroly připojení návěsu žalovaným neměl žádné poznatky.

10. Pro rozhodnutí věci není významný poukaz žalovaného na to, že předchozího dne 21. 2. 2022 s jízdní soupravou žalovaného popojížděl v areálu žalobce svědek [Příjmení] za účelem nakládky, neboť z ničeho neplyne předpoklad žalovaného, že před tímto popojížděním svědek [Příjmení] fakticky uvedené připojení návěsu také zkontroloval. Naopak nelze pominout, že ještě před tím dne 21. 2. 2022 po příjezdu do areálu žalobce žalovaný namazal na pokyn žalobce točnici, přičemž (jak vyplývá z výpovědi žalovaného) v souvislosti s tím návěs odpojil a pak ho znovu připojil. V této souvislosti soud I. stupně s odkazem na výpovědi svědků [Příjmení] a [Příjmení] správně vycházel z toho, že cvaknutí při zapojování návěsu ještě nemusí nutně signalizovat správné zajištění bezpečnostní páky, neboli je nutné vždy provést také vizuální kontrolu zapojení.
11. Soud I. stupně nepochybil ani při hodnocení výpovědi svědka [tituly před jménem] [Jméno Příjmení], pokud uvedl, že dle fotografií z místa nehody byla bezpečnostní páka zajištěná, nicméně bezpečnostní čep vyjetý nebyl. Pakliže žalovaný poukazuje na to, že při vypojení návěsu má být bezpečnostní čep v jiné poloze než při zapojení, potom by výpověď svědka [Příjmení] ohledně pozice bezpečnostního čepu po nehodě (tedy při odpojení návěsu) ničeho nevypovídala o správnosti či nesprávnosti zapojení. Nicméně jeho výpověď je významná potud, že uvedl, že táhlo bylo funkční, ovšem nebyl si jistý, v jaké bylo poloze. Poznatek policisty o funkčnosti táhla odpovídá výpovědi svědka [Jméno Příjmení], ve spojení s obsahem faktury ze dne 28. 2. 2022 vystavené společností [právníká osoba], že dne 22. 2. 2022 bylo v servisu této společnosti provedeno rozebrání a vyčištění točnice vozidla zn. Volvo, RZ [SPZ], přičemž žádná technická závada na točnici shledána nebyla a nebyla proto prováděna ani žádná oprava. Pokud přitom byla dle provedených důkazů v točnici zaschlá vazelína smíchaná s prachem, odstraněná v servisu dne 22. 2. 2022, musela se zde nacházet již delší dobu. Jak soud I. stupně správně zjistil, že až do dne 22. 2. 2022 žádný problém se zapojením návěsu do točnice v jízdní soupravě řízené žalovaným nebyl a ani žalovaný si nikdy na problémy se zapojením točnice nestěžoval (přitom i dne 21. 2. 2022 žalovaný absolvoval bez problému cestu s jízdní soupravou z Mladé Vožice do města Retz v Rakousku a zpět). Proto pokud po nehodě dne 22. 2. 2022 došlo (po částečném přeložení nákladu, jak plyne z výpovědi žalobce) k opětovnému zapojení návěsu do točnice nákladního vozidla a k přesunu celé jízdní soupravy zpět do areálu žalobce v Mladé Vožici, je na základě všech těchto skutečností zřejmé, že popsáný stav točnice před jejím rozebráním a vyčištěním dne 22. 2. 2022 neznemožňoval řádné připojení návěsu. Uvedená zjištění naopak zpochybňují obsah potvrzení ze dne 4. 4. 2022 vydaného (na žádost žalovaného) za společnost [právníká osoba], svědkem [Příjmení] o tom, že v důsledku zaschlé vazelíny smíchané s prachem mohlo dojít (jde tedy jen o vyjádření možnosti) k nedostatečnému zajištění závory, když navíc uvedený svědek ve své výpovědi takovou možnou příčinu vadného zapojení nepotvrdil (zároveň vypověděl, že připojení návěsu zkoušeli až po vyčištění točnice, nikoliv předem). Na shora uvedeném hodnocení pak ničeho nemění nesprávné zjištění soudu I. stupně učiněné v bodě 7. odůvodnění rozsudku, že ještě dne 22. 2. 2022 odjel žalovaný s vozidlem včetně návěsu na opravu do Tábora, neboť (jak důvodně namítá v odvolání) i dle výpovědi žalobce do uvedeného servisu odjel pouze s nákladním vozidlem (návěs zůstal v Mladé Vožici).

12. Shora uvedený závěr je podporován i svědeckou výpovědí [Jméno Příjmení], zástupce společnosti Volvo Group Česká republika, podle kterého je nemožné, aby se řádně zajištěná páka točnice samovolně vypojila v případě, že byla řádně zatažena, a to i v případě jejího přemazání vazelínou či znečištění. Pokud žalovaný v podaném odvolání zpochybňoval výpověď svědka [Příjmení] argumentací, že při výpovědi použil propagační video týkající se točny JOST 37, která na předmětném automobilu není umístěna, provedl odvolací soud důkaz e-mailem tohoto svědka ze dne 24. 5. 2024 předloženým právním zástupcem žalobce již při jednání soudu I. stupně dne 24. 5. 2024 (nicméně dle obsahu protokolu jako důkaz neprovedený), ze kterého plyne, že videozáznam z portálu YouTube byl svědkem použit pouze pro názornou animaci, přičemž typ JSK 37 byl jediný dostupný, nicméně zajištění na točnici typu JSK 37 je totožné s principem zajištění u točnice typu JOST 40 či 42. Ostatně soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku v bodě 25 důvodně poukázal na to, že po celou dobu řízení nebyl typ točnice a princip jejího zapojování žalovaným zpochybněn, přičemž princip zapojení a fungování točnice (nekonkrétního typu) byl shodně popsán všemi svědky i žalovaným. Jelikož pro rozhodnutí ve věci nebylo potřeba znát konkrétní technické provedení točnice na předmětném nákladním vozidle ani odlišnosti různých druhů točnic (s čímž začal argumentovat žalovaný právě až po výpovědi svědka [Příjmení]), ale to, co bylo příčinou odpojení návěsu od nákladního vozidla, respektive zda žalovaný před jízdou zapojení návěsu řádně zkontroloval, neprováděl odvolací soud další doplnění dokazování montážními a provozními návody k točnicím JOST 37 a JOST 40, 42, navrženými žalobcem (ve smyslu § 120 odst. 1 o. s. ř. z důvodu nadbytečnosti).
13. V postupu žalobce po nehodě dne 22. 2. 2022 spočívajícím v tom, že ještě téhož dne nechal v servisu společnosti [právníká osoba] zkontrolovat stav točnice na nákladním automobilu, nelze spatřovat žádné lstivé jednání ani nějaký jeho neodborný postup (jak namítá žalovaný), neboť je logické, že pro další bezpečný provoz tohoto vozidla se chtěl ujistit, že točnice je v pořádku (jak v tomto smyslu žalobce také vypověděl). Navíc pokud žalovaný při šetření dopravní nehody připustil, že zapojení návěsu řádně nezkontroloval (což ukazovalo na příčinu jeho odpojení), nebyl žádný důvod, aby žalobce s uvedenou kontrolou točnice v odborné servisu vyčkával.
14. Soud I. stupně se na základě odpovídajících důkazů (smlouva o servisu vozidla a historie oprav) zabýval i otázkou pravidelného servisu nákladního vozidla RZ [SPZ], včetně mazacího plánu točnice (v případě točnice nezjistil žádné hlášené ani zjištěné závady). I pokud by nebyl dodržen interval 6 měsíců či 50 000 ujetých km (neboť před nehodou byla točnice servisována naposledy dne 10. 5. 2021 při najetých 342 017 km, k nehodě došlo dne 22. 2. 2022 a ke dni 21. 2. 2022 byl na tzv. stazkách zaznamenán stav 410 103 km), neměla uvedená prodleva žádný vliv na řádné fungování točnice (viz shora uvedené závěry).
15. Po právní stránce posuzoval věc soud I. stupně správně dle § 250 odst. 1 ZP, podle kterého je zaměstnanec povinen nahradit zaměstnavateli škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, přičemž dle odst. 3 tohoto ustanovení je zaměstnavatel povinen prokázat zavinění zaměstnance, s výjimkou případů uvedených v § 252 a § 255 ZP (které však na posuzovanou věc nedopadají). Pokud v této souvislosti soud I. stupně uvedl, že žaloba stojí na negativním tvrzení, že žalovaný před jízdou řádně nezkontroloval spojení jízdní soupravy, a že jde o takovou negativní skutečnost, kdy je třeba modifikovat rozložení důkazního břemene, je k tomu potřeba v první řadě konstatovat, že dle aktuální rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (srovnej např. rozhodnutí ze dne 3. 1. 2024, sp. zn. 24 Cdo 1829/2023 či ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 25 Cdo 1224/2023) se tzv. negativní teorie důkazní pokládá za překonanou a prokazování negativních skutečností se po stranách civilního procesu nezřídka vyžaduje. Pokud jde o modifikaci rozložení důkazního břemene, soudem I. stupně citovaná rozhodnutí byla vydána za jiné skutkové situace, kdy se žalobkyně jakožto poškozená domáhala náhrady nemajetkové újmy z důvodu pochybení lékařů a dalšího zdravotnického personálu žalované nemocnice, přičemž důkazní břemeno ohledně postupu lege artis soudy přenesly na žalovanou nemocnici z důvodu porušení její zákonné povinnosti týkající

se vedení zdravotnické dokumentace. Proto v nyní projednávané věci bylo namíste vycházet z ustálené judikatury, podle které důkazní břemeno leží ohledně určitých skutečností na tom účastníku řízení, který z existence těchto skutečností vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky; jde o toho účastníka, který existenci těchto skutečností také tvrdí (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2002, sp. zn. 25 Cdo 98/2000).

16. Byť tedy soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku hovoří o modifikaci rozložení důkazního břemene co do prokazování (navrhování důkazů) jednotlivými účastníky, fakticky vycházel z jejich tvrzení a na základě jimi navržených a provedených důkazů dospěl ke správnému závěru o odpovědnosti žalovaného za škodu dle § 250 odst. 1, 3 ZP, neboť pokud před nehodou ani po nehodě nebyla zjištěna žádná technická závada na točnici ani žádné její mechanické poškození, došlo s ohledem na všechny shora rozvedené skutečnosti k dopravní nehodě dne 22. 2. 2022 v důsledku porušení pracovních povinností žalovaného, který před jízdou dostatečně nezkontroloval řádné zapojení jízdní soupravy, které fakticky provedl předchozího dne po namazání točnice. Jelikož náklady na opravu poškozeného návěsu byly žalobcem doloženy fakturou ze dne 21. 4. 2022 znějící na částku 41 908,58 Kč, přičemž účastníci při jednání soudu I. stupně dne 15. 5. 2024 učinili za nespornou výši škody odpovídající částce opravy, uložil soud I. stupně v odst. I. výroku žalovanému platební povinnost v této částce, včetně zákonného úroku z prodlení, zcela důvodně. Jelikož soud I. stupně nepochybil ani v závislém výroku III. o nákladech státu, neboť námitka žalovaného ve vztahu k svědku [\[Příjmení\]](#) nebyla důvodná, navíc na náhradu nákladů státu žádný vliv mít nemohla, byl v těchto výrociích napadený rozsudek podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrzen
17. Žalobce byl ve věci samé zcela úspěšný, a proto mu dle § 142 odst. 1 o. s. ř. (soudem I. stupně uvedené ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. dopadá na jiné situace, je-li úspěch jen částečný) náleží za prvostupňové řízení právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Pokud žalovaný zpochybňoval účelnost části přiznaných nákladů právního zastoupení žalobce, konkrétně 4 úkonů právní služby za porady právního zástupce s klientem, je nutné v první řadě konstatovat, že dle § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění (dále jen AT), náleží odměna pouze za další porady s klientem (následující po první poradě) přesahující 1 hodinu. Přestože právní zástupce žalobce doložil zároveň s vyúčtováním nákladů řízení před soudem I. stupně potvrzení o poradách s klientem k vedení sporu a k doplnění skutkových tvrzení dle výzev soudu, a to porady dne 20. 6. 2023 od 10:00 hodin do 11:30 hodin, dne 14. 7. 2023 od 9:00 hodin do 11:00 hodin, dne 22. 11. 2023 od 13:30 hodin do 15:00 hodin a dne 26. 3. 2024 od 9:00 hodin do 10:30 hodin, považuje odvolací soud, s ohledem na obsah spisu, za účelně vykonanou poradou vyžadující více jak 1 hodinu, pouze první poradou dne 20. 6. 2023 reagující na poučení a výzvu soudu I. stupně k doplnění tvrzení a důkazních návrhů v rámci prvního jednání ve věci dne 10. 5. 2023 (s ohledem na rozsah požadovaných tvrzení k doplnění). Další porada ze 14. 7. 2023 následovala po výzvě soudu I. stupně ze dne 14. 7. 2023 k doplnění tvrzení a důkazů, zda točnice na vozidle byla opravována či kontrolována u společnosti [\[právnícká osoba\]](#) (což dle názoru odvolacího soudu nevyžadovalo poradou delší jedné hodiny), porada dne 22. 11. 2023 byla uskutečněna před jednáním soudu I. stupně dne 23. 11. 2023 (při kterém byl sice vyslýchán žalobce i žalovaný, nicméně s ohledem na předchozí průběh řízení i předchozí jednání, při kterých žalobce i právní zástupce byli přítomni, taková porada nebyla nezbytná), a poslední porada dne 28. 3. 2024 následovala po výzvě soudu I. stupně ze dne 6. 3. 2024 k doplnění tvrzení o tom, jakým způsobem a kdy docházelo k údržbě a servisním kontrolám točnice, k čemuž bylo třeba zejména předložit potřebné listiny, aniž bylo nutné absolvovat poradou delší jak 1 hodinu. To znamená, že namísto 18 úkonů právní služby, za které byla soudem I. stupně přiznána náhrada nákladů řízení žalobci, tato náleží pouze za 15 úkonů, včetně 15 režijních paušálů a náhrady DPH. Za důvodnou pak odvolací soud považuje rovněž námitku žalovaného co do účelnosti nákladů na znalecký posudek vyhotovený Ing. Hnojnou dne 17. 7. 2023, neboť pokud soud I. stupně zmiňuje, že byl předložen na základě výzvy soudu ze dne 10. 5. 2023, potom tato výzva

učiněná při uvedeném jednání se týkala obecně navržení důkazů ke skutečnostem, k jejich doplnění byl žalobce vyzván (tedy nebyl přímo vyzván k předložení znaleckého posudku, když požadované skutečnosti bylo možné prokazovat i jinými důkazními prostředky). Navíc znalec vymezil znalecký úkol v posudku jako stanovení ceny opravy vozidla po havárii, ve výši dle podkladů, čemuž odpovídá i závěr znaleckého posudku, že cena opravy je dle přiložené faktury 41 908,58 Kč + DPH (tedy potvrzuje přiměřenost částky opravy), ovšem výzva soudu I. stupně učiněná při jednání dne 10. 5. 2023 se týkala doplnění jiných rozhodných skutečností (v jakém stavu bylo přípojné vozidlo před a po nehodě, jaké díly byly použity na opravu vozidla, jaká byla hodnota přípojného vozidla před nehodou a po opravě, kdy a kdo připojil přípojné vozidlo dne 22. 2. 2022, jakým způsobem dochází k připojení přípojného vozidla). Z uvedených důvodů proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil rozsudek soudu I. stupně v odstavci II. ve výroku o náhradě nákladů řízení účastníků tak, že žalobci přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 677 Kč, náhradu nákladů právního zastoupení za 15 úkonů právní služby (které vychází z obsahu spisu) po 2 780 Kč, 15 náhrad tzv. režijních paušálů po 300 Kč a náhradu 21 % DPH v částce 9 702 Kč, celkem tedy částku 57 579 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám právního zástupce žalobce v zákonné lhůtě 3 dnů (§ 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř.).

18. Žalobce uspěl v odvolacím řízení ve věci samé, proto mu i za tuto fázi řízení náleží dle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. náhrada účelně vynaložených nákladů. Konkrétně jde o náklady právního zastoupení, a to odměnu advokáta za 2 úkony právní služby (písemné vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu dne 26. 9. 2024) po 2 780 Kč dle § 11 odst. 1 písm. d), g) AT, odměna za 1 úkon v poloviční výši 1 390 Kč za účast při jednání dne 3. 10. 2024, při kterém byl pouze vyhlášen rozsudek (§ 11 odst. 2 písm. f) AT), 3 režijní paušály po 300 Kč a náhrada 21 % DPH v částce 1 648,50 Kč, celkem částka 9 498,50 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci rovněž k rukám jeho právního zástupce v zákonné lhůtě 3 dnů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání jen v případě, že se jedná o rozhodnutí, které závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzená jinak (§ 237 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je však podle § 239 o. s. ř. oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání mohou účastníci podat do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon.

Tábor 3. října 2024

Mgr. Pavel Příbyl
předseda senátu